

พระครูภาวนามงคล
วัดป่าเจริญธรรมกาย จ.ร้อยเอ็ด

พระครูภาวนามงคล วัดป่าเจริญธรรมกาย จ.ร้อยเอ็ด

หลังจากที่หลับบ้าง ตื่นบ้าง ในรถมาทั้งคืน เราก็เดินทางมาถึงวัดป่าเจริญธรรมกาย จ.ร้อยเอ็ด ในตอนรุ่งเช้า ซึ่งเราทราบมาว่า หลวงพ่อเจ้าอาวาส วัดนี้ท่านเคยเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อดปากน้ำมาก่อน

วัดถูกซ่อนอยู่ในป่าอันเงียบสงบ หากไม่มีป้ายบอกตรงปากทางเข้าวัด เราคงมาไม่ถึงวัดเป็นแน่ แม้จะเดินทางมาทั้งคืนแต่หลังจากก้าวลงจากรถ บรรยากาศของเช้าตรู่วันนี้ ก็ทำให้เรารู้สึกสดชื่นขึ้นมาทันที

เนื่องจากได้โทรศัพท์มานัดหมายหลวงพ่อดปากน้ำล่วงหน้าแล้วว่าจะมาถึงในเช้าวันนี้ ดังนั้น หลังจากที่เราล้างหน้าล้างตาเสร็จเรียบร้อยแล้วเราก็ได้เข้าไปกราบนมัสการ และสนทนาธรรมกับท่านทันทีตั้งแต่เช้า ท่านได้เมตตาเล่าให้ฟังว่า

ชีวิตเริ่มต้นของอาตมามาก่อนที่จะเล่าถึงการมาพบหลวงพ่อดปากน้ำคงต้องกล่าวถึงหลวงพ่อดปากน้ำก่อน

หลวงพ่อดปากน้ำท่านเป็นศิษย์ของหลวงพ่อดปากน้ำองค์หนึ่ง และหลวงพ่อดปากน้ำท่านเป็นพ่อแท้ๆ ของอาตมาเอง หลวงพ่อดปากน้ำท่านบวชเป็นพระเมื่ออายุ ๒๙ ปี สาเหตุก็มาจากแม่ของอาตมาตายหลังจากที่มีลูกด้วยกัน ๓ คน อาตมาเป็นลูกคนสุดท้าย

เดิมอาตมาชื่อหว่าน หลวงพ่อดปากน้ำท่านเป็นพระที่เรียกได้ว่าภรรยา

จากไปแล้วเกิดอาการทุกข์ใจ มีความทุกข์อย่างมหันต์ต้องหาที่พึ่ง ทางฝ่ายญาติพี่น้องก็เห็นดีที่จะให้บวช เมื่อบวชแล้วก็มาอยู่ที่วัดดอนมะเกลือ และมุ่งมั่นที่จะแสวงหาอาจารย์ต่างๆ เพื่อปลดเปลื้องความทุกข์ ท่านจึงเดินทางไปทุกหนทุกแห่ง ที่ไหนเล่าลือกันว่ามีอาจารย์ดีๆ ท่านก็ไป อาตมา ยังเป็นเด็กตอนนั้นอายุ ๔-๕ ขวบก็รอนแรมเดินตามท่านไปเรื่อยๆ ไปนอนที่วัดคลองมะดันยังจำในความรู้สึกได้ว่าท่านให้พระผู้ใหญ่องค์หนึ่ง เป่าศีระให้ มนต์คาถาที่ท่านใช้เป่าก็ดูเหมือนว่า จะเป็นคาถาของ พระพุทธเจ้านี่เอง คือ สวากขาโต สุปปัญโน อะโรยํณํ โขวํ เสรจํ ท่านก็เป่าศีระให้ รู้สึกถ้าจำไม่ผิด น่าจะเป็นหลวงพ่อโหนด แล้วก็เดินทางต่อ

หลวงพ่อใส

ท่านพารอนแรมไป เดินไปวันละ ๕-๑๐ กิโลเมตร พออาจารย์ใดต่างๆ ย่านสุพรรณบุรีที่สอนปฏิบัติกรรมฐานท่านไปมาหมดแล้วก็เลยพาออกไปโน้น ไปล่องทะเลไปถึง ปักขีได้จากประจวบแล้วย้อนมาชลบุรี ที่ชลบุรีนั้นมีหลวงพ่อดังมากสามารถหยิบก้อนหินมาเสก..เพียง..โยนลงน้ำแล้วก้อนหินดำผุดดำว่ายกลายเป็นปลาหมอ หลวงพ่อใสท่านก็กระโดดลงไปงมเอามา ใครอยากได้ก็ไปงมเอา ท่านก็งมมาได้หลายลูก มีอานุภาพกันสุนัขตีนกเลย เพราะเด็กวัดต้องเผชิญกับสุนัขเวลาเดินตามพระตอนบิณฑบาต หลวงพ่อใสท่านสงสารอาตมาเพราะไปกับท่านบ่อยก็เลยเอาลวดมาร้อยผูกมัดลูกหินนั้นอย่างดีมาผูกไว้ที่เอวให้ พอตีวันหนึ่งรู้สึกเจ็บเอว จะเล่นน้ำด้วยก็เลยถอดแล้วนำที่เกาะเอวมาใส่คอเขาเล่นน้ำกันตามตามแม่น้ำบางเลน

เราก็อยากเล่นเหมือนกันจึงกระโดดตูมลงไป หินนั้นก็เลยหายกลับกลาย เป็นปลาหมองของนี้ห้ามลงน้ำ เอาอะไรมามัดก็ไม่อยู่ เราก็ลืมนไป

หลวงพ่อใส่ท่านเดินธุดงค์ย่านดงเสือ ดงช้างเลยละ ย่านชลบุรี มาเขาชะโงกเขาฉกรรจ์ ท่านไปหมดทั่วประเทศรูปร่างของท่านใหญ่ เพราะเป็นตระกูลนักรบ พ่อของหลวงพ่อใส่เป็นทหารสมัยรัชกาลที่ ๔ มาปลดเกษียณเอาตอนรัชกาลที่ ๕ พ่อท่านตายในระหว่างเป็นทหาร หลวงพ่อใส่ท่านเล่าให้ฟังว่า โอ้ ลำบากมากไปเชียงใหม่ขึ้นดอยสุเทพไปถึงครูบาศรีวิชัยที่ไหนดังก็ไป เดินไปโดยไม่มีรถ หลังจากที่แสวงหาอาจารย์มาทั่วประเทศแล้ว ท่านก็มาสิ้นสุดที่หลวงพ่อวัดปากน้ำ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านอยู่ในกรุงเทพฯ บารมีท่านมากสาเหตุที่หลวงพ่อใส่ท่านยอมรับหลวงพ่อวัดปากน้ำเพราะท่านได้ดวงตาเห็นธรรมกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๐ หลวงพ่อใส่ท่านก็อายุมากแล้วหลวงพ่อก็ถามท่านว่าทำไมถึงมาวัดปากน้ำได้ ท่านบอกว่าท่านต้องการปลดความทุกข์ของตนเองวิธีการที่จะทำให้ไกลจากกิเลส นั้นมันยาก ก็ไปตะลอนหาครูบาอาจารย์สอนให้พ้นทุกข์ กิเลสมันอยู่ที่ตัวเราทำอย่างไรให้มันไกลตัวเราได้ กิเลสมันอยู่ที่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ จะทำให้มันไกลไม่ใช่เรื่องง่ายๆ จนท่านไปหาหลวงพ่อวัดปากน้ำ หลังจากที่ท่านไปหาหลวงพ่อไหน หลวงพ่อ ต่างๆ แถวสองพี่น้องจนหมดแล้วจนมีพระบอกว่าจะพาไปวัดปากน้ำ ตอนนั้นกำลังดังเลย หลวงพ่อวัดปากน้ำดังมาก

มาที่วัดปากน้ำในระหว่างสงครามโลก เราก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง ตอนนั้นเป็นเด็กก็สนใจแต่จะเล่นก็เข้าไปดูของอะไรต่างๆ แล้วเข้าไปกราบหลวงพ่อวัดปากน้ำก็ได้แค่เข้าไปกราบคนมาเยอะ อาหารเยอะ แล้วหลวงพ่อใส่ท่านก็พามาอนที่โบสถ์ หลวงพ่อใส่เคยมาหาหลวงพ่อสดก่อนหน้านี้ ก่อนที่จะพาอาตมามาด้วย หลวงพ่อสดให้มานอนที่โบสถ์

หลวงพ่อดำปากน้ำท่านตั้งชื่อหลวงพ่อใสให้ใหม่ว่า “ณรงค์” ซึ่งแปลว่า “นักรบ” ท่านเคยพูดในท่ามกลางประชุมสงฆ์ในโบสถ์ว่า “อาจารย์ณรงค์คณี่ไม่ธรรมดา” ซึ่งปกติท่านไม่พูดกับใครอย่างนี้ หลวงพ่อใสท่านได้ธรรมกายตอนลืมนาค คือ ท่านดูพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ จุนเจือเพลินใจ สบายจนจิตเคลื่อนเข้าสู่ภายใน จนเห็นธรรมกายใสสว่างที่ศูนย์กลาง หลวงพ่อใสท่านก็รื้อต่อวิชา เรียนวิชาต่างๆ ท่านให้นอนอยู่ที่โบสถ์ต่อวิชาการเข้าโรงงานปิดเป็นความลับไม่เปิดเผยฉะนั้นพระที่อยู่ฝ่ายเล่าเรียนจะไม่รู้เรื่องเลย นอกจากระดับพระผู้ใหญ่ หลวงพ่อดำปากน้ำท่านให้อยู่เป็นเอกเทศเลยสำหรับผู้ที่ทำวิชา ถึงเวลาเขาก็สะกิดหลวงพ่อใสไปทำวิชา

ตอนนั้นช่วงสงครามโลก อาตมาเองตอนเป็นเด็กยังเคยนอนดูเครื่องบิน มันมาเหมือนนกกระจาบ ฎีปูนมาเป็นกองทัพเป็นร้อยเป็นพัน เต็มท้องฟ้า จึงเอาชนะพม่า อินเดียทั้งหมด ซึ่งตอนนั้นอาตมาต้องเที่ยวไปเรียนหนังสือด้วยเพราะเรียนอยู่ที่วัดไผ่หูช้าง โรงเรียนก็เดี๋ยวปิดเดี๋ยวเปิดเพราะสงคราม บ้านเมืองอยู่ภาวะสงครามหลวงพ่อดำปากน้ำท่านมีบารมีท่านพาลูกศิษย์ลูกหาช่วยชาติบ้านเมืองอันนี้เป็นเรื่องละเอียดเรื่องช่วยระหว่างสงครามนั้นตัวอาตมายังเป็นเด็ก

หลวงพ่อใสท่านเล่าให้ฟังว่าต้องไปรบกับเขาด้วย ต้องไปรบที่วัดปากน้ำ เราได้ยินแต่ศัพท์นี้ ตอนที่เราเรียนหนังสือนั้นอยู่ระหว่างสงครามญีปุ่น หลวงพ่อใสท่านเข้าวัดปากน้ำบ่อยมิพระมีโยมถามว่า “ไปไหน” ท่านก็พูดแบบตลกๆ บอกว่า “ไปรบ” ตอนนั้นเราก็ไม่รู้จะว่า “ไปรบ” คืออะไรทีหลังมารู้ อ้อ...หลวงพ่อดำปากน้ำพาพระและแม่ชีออกรบ (ด้วยการทำสมาธิ)

แม่ชีที่อาตมาจำได้ก็จะไม่ค่อยสนิทสนมเท่าไร แต่พอรู้จักเพราะอาศัยกินข้าวที่นั่น แม่ชีเก่าๆ หลายคนก็มีแม่ชีไสว แม่ชีถนอม (ตอนนั้น

ไปอยู่ที่อ่างทอง) แม่ชีจันทร์ ขนนกยูงแล้วก็แม่ชีจำเริญ ตอนนี้เสียชีวิตแล้ว แล้วก็มีแม่ชีปุก แม่ชีทองสุกนี่เจ๋งมากลูกศิษย์เยอะเมตตารธรรมสูง พุดง่าย ๆ คือ เป็นคนมีเมตตารธรรมสูง ในบรรดาแม่ชีที่อาตมาเข้าไปสัมผัสตอนเป็นเด็ก แม่ชีทั้งชุดนี้มีบุคลิกลักษณะน่าเคารพ แล้วไม่น่ากลัวมีเมตตาสูง แม่ชีทองสุกก็เคยมาลอบหัวถามว่า “ทิวข้าวไหมไ้หนู” พอบอกให้ไปนั่งสมาธิก็นั่ง ปีหลังแม่ชีทองสุกไปสอนที่นครสวรรค์แถววัดโพธิ์หลวงพ่อดปากน้ำท่านส่งไป ภูฏีแม่ชีเป็นภูฏีเล็กๆ แล้วย้ายไปสอนที่ลาดยาวจังหวัดไหนไม่ทราบเพราะอาตมาไม่ได้ตามไป คืออาตมาไปหาท่านไปเยี่ยมเยียนแม่ชีทองสุขท่านที่วัดโพธิ์ เขาบอกว่าแม่ชีทองสุขไปอยู่ที่ลาดยาวแล้ว ตอนนั้นแม่ชีเถียรซึ่งเป็นผู้ติดตามก็ยังเป็นสาว

ส่วน แม่ชีญาณิ

โดยมากจะคุยคน คุยโรงครัว ฝ่ายพระที่รู้จักก็จะมีพระมหาเจี๋ยซึ่งก็อยู่ชุดทำวิชาด้วยมหาเจี๋ยเป็นคนทำวิชา พอตั้งแต่หลวงพ่อดปากน้ำเริ่มอาพาธก็ช่วยคุณโรงงานทำวิชา องค์ปัจจุบันที่คอยดูแลเรื่องทำวิชาคือ เจ้าคุณพระภวนาโกศลเถระ (วีระ คุณุตตโม) พระมหาวีระนี้พุดญี่ปุ่นเก่ง แม่เป็นคนพระประแดง พ่อเป็นญี่ปุ่น

ในช่วงแรกๆ แต่เดิมนั้นหลวงพ่อไสท่านอยู่ที่วัดไผ่บูชา ต.ไผ่บูชา อ.บางเลน จ.นครปฐม เป็นเจ้าอาวาสท่านไปๆ มาๆ ระหว่างวัดปากน้ำเพื่อเรียนกรรมฐานกับหลวงพ่อด

และได้มาอยู่กับหลวงพ่อดปากน้ำตลอดเมื่อตอนปี พ.ศ.๒๔๙๑ ท่านนั่งในโบสถ์ ในโรงงานทำวิชามีโบสถ์นั่งเป็นกะ มีพระหลายรูป

เปลี่ยนเวอร์กันที่จำได้มีหลวงพ่อ้วน หลวงพ่อเล็ก พระอาจารย์สังวาลย์ ที่ไปอยู่ที่วัดผาสุกราม

ปี พ.ศ.๒๔๘๘ พระมหาเทศ (เจ้าคณะจังหวัดนครนายก) และหลวงพ่อไสพาอตามามาวชเป็นสามเณรอยู่ที่วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ เอามาฝากไว้กับพระพิมลธรรม (ช้อย) ท่านเป็นเจ้าอาวาสและเป็นสังฆมนตรี ดูแลทางด้านปริยัติ ตอนนั้นจะตั้งโรงเรียนมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ตอนนั้นวัดมหาธาตุยังไม่ได้ตั้ง แต่ว่าทางพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชทานชื่อให้แล้วแต่ว่ายังไม่มีที่เรียนพระพิมลธรรม (ช้อย) จึงปรารภว่า ควรจะสร้างขึ้นซึ่งเป็นหลังสงครามโลกแล้ว เพื่อให้พระภิกษุได้เรียนทางด้านปริยัติทั้งทางโลกและทางธรรมจะได้เอาความรู้ไปช่วยงานพระพุทธศาสนาพัฒนาประเทศ ดังที่เห็นในปัจจุบันเจริญรุ่งเรืองเป็นมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สมความปรารถนา อีกทั้งพระพิมลธรรม (ช้อย) ท่านก็ปรารถนาอยากให้พระภิกษุสามเณร ได้ปฏิบัติกัมมัฏฐานเพื่อพระจะได้มีที่พึ่งทางใจจึงได้นิมนต์หลวงพ่อดอกน้ำ มาสอนกรรมฐาน ที่คณะ ๑ วัดมหาธาตุฯ ตอนนั้นก็ยังเป็นศาลาไม้ใหญ่โต ลมเย็นสบาย

อาตมาจึงได้เรียนกรรมฐานกับหลวงพ่อดอกน้ำ ก็ได้เห็นลูกแก้วกลมใส มองนึกให้เห็นด้วยตาเรา กำหนดให้ หึงซ้าย ขาขวาให้ใจเห็นที่ลูกแก้วด้วย หมายความว่าเห็นแล้วใจต้องอยู่ตรงนั้นด้วยเป็นอันเดียวกัน ที่ท่านบอกว่าใจนั้นต้องมีเห็น มีจำ มีคิด มีรู้ รวมเป็นจุดเดียวเรียกว่าใจ เข้าไปในรูจมูกจนถึงหัวตา เรียกว่าฐานที่ ๒ หึงอยู่ซ้าย ขาอยู่ขวา มีค่านาวาสัมมาอะระหัง ๓ ครั้ง นี่เป็นหลักวิธีการที่หลวงพ่อสอน เพื่อรักษาไม่ให้ใจเราหนีจากลูกแก้ว เข้าไปฐานที่ ๓ เขาเรียกว่าจอมประสาท ก็เห็นลูกแก้ว ก็สัมมาอะระหัง ๓ ครั้ง ก็มาถึงฐานที่ ๔ ช่องเพดาน พอถึงช่องเพดาน ใจเราก็ดริกให้เห็น ให้ใส แล้วก็เลื่อนมา

ฐานที่ ๕ ตรงที่เรากลืน ข้าว น้ำ ก็ว่าล้มมาอะระหัง ๓ ครั้ง ตรีกให้เห็น ให้ใส แล้วก็เลื่อนลงไปตามตัวเราจนสุดลมหายใจเขาเรียกว่าฐานที่ ๖ สะตือพอดิ ก็ว่าล้มมา อะระหัง ๓ ครั้งแล้วก็เลื่อนขึ้นฐานที่ ๗ เหนือสะตือ ๒ นิ้วมือ มี ๗ ฐาน ฐานก็หมายความว่า ที่ตั้งใจ คือรักษาใจให้ตั้งไว้ ก็ว่าล้มมาอะระหังไปเรื่อยๆ ไม่ต้องรีบร้อน ไม่ต้องไปนับ ตรีกให้เห็นลูกแก้วใส

นี่เป็นวิธีง่ายๆ ที่หลวงพ่อดัดปากน้ำสอนครั้งแรก ท่านก็ยังย้ำว่า ถ้าใจเราหยุดในฐานที่ ๗ ได้ เรียกว่าเป็นความสำเร็จเบื้องต้นในการทำสมาธิ ใจหยุดเป็นตัวสำเร็จเป็นเบื้องต้นที่เราจะเข้าสู่มรรคผล แล้วพอทำวิซากรอะไรต่างๆ ก็แล้วแต่ ถ้าใจตรงนี้ไม่หยุดแล้วละก็ทำไม่สำเร็จ หยุดข้างนอกก็ไม่ได้ นอกตัวเราไม่ได้ ถ้าจะเข้าสู่อารมณ์กรรมฐานต้องฐานที่ ๗ แต่ว่าถ้าหยุดในตัวเราใน

หลวงพ่ฮ่วน

อาการ ๓๒ ผม ขน เล็บ ฟัน..หนัง.. หยุดตามนั้น นั้นหมายความว่าเมื่อเราได้บรรลุถึงท่านเรียกว่าตกกายแล้ว ตกถึงกลางมนุษย์ กายทิพย์ กายพรหม กายอรุปรพรมต่างๆ เราค่อยมาพิจารณาอาการ ๓๒ ต่างๆ แต่ในเบื้องต้นไม่ต้องคิดอะไรมาก ให้เห็นลูกแก้วระลิกตรีกอยู่ที่ฐานที่ ๗ อย่างเดียวให้ใจหยุดในตัวสำเร็จ การเรียนกรรมฐานถ้าทำหยุดไม่ได้ ก็ไม่สามารถที่จะเรียนไปสู่ขั้นสูงต่อไปได้ พระพิมลธรรมท่านเป็นพระผู้ใหญ่ที่เคร่งครัดมากน่าเคารพยำเกรง

หลังจากที่พระพิมลธรรม (ช้อย) ท่านมรณภาพแล้ว คนก็ได้ไปนิมนต์เจ้าคุณพระพิมลธรรม (อาส) ซึ่งตอนนั้นยังเป็นเจ้าคณะจังหวัดอยู่

กรุงศรีอยุธยา อาตมายังจำได้เพราะว่าท่านเป็นศิษย์วัดมหาธาตุ พอเจ้าคุณช่วยมรณะก็ไปนิมนต์มาแทน ต่อมาท่านก็ประสบปัญหา ทางด้านพระเถระก็อดอยากไม่มีใครใส่บาตร ตอนนั้นอาตมาก็เห็นว่าหลวงพ่อใส่ท่านได้ย้ายไปอยู่ที่วัดปากน้ำแล้วอาตมาจึงได้ย้ายไปอยู่ด้วย ที่วัดปากน้ำตอนนั้นหลวงพ่อช้วน ซึ่งเป็นหลานของหลวงพ่อวัดปากน้ำคุณทำวิชาทำพระของขวัญรุ่นที่ ๑ อยู่ที่โบสถ์อาตมาก็ได้นั่งอยู่ด้วย

ก็โอ้โฮ..เห็นพระเยอะนับไม่ถ้วน (พระภายใน) เป็นพันเป็นหมื่น หลวงพ่อช้วนท่านก็ถามตอนนั้นว่าท่านเป็นพระหนุ่ม ส่วนใหญ่แล้วพระหนุ่มสมัยนั้นเขาไม่นั่งสมาธิกันหรอกเพราะเรียนหนังสือ ส่วนอาตมาไม่ได้เรียนก็เลยไปนั่งด้วย

ตอนนั้นอาตมาไม่รู้ว่าเขาทำพระนะ คือที่ทำพระจะอยู่อีกที่หนึ่ง ที่นั่งก็อยู่อีกที่หนึ่งแต่อาตมากลับนั่งแล้วเห็นพระเต็มเลย

ท่านก็บอกว่าดีๆ ให้ระลึกถึงให้ใช้เมตตากุณณาถ้าสวดได้ก็สวด ก็คือพุทธานุสณานั้นแหละ วัดปากน้ำพุทธานุสณาก็ไม่เหมือนเขาหรอก ไม่ต้องไปฟังเขาสวด สวดเอาเอง

พระที่เขาทำนั้นนะมีเยอะ เขาส่งมาเราก็ไม่รู้ ทำไม่มีเยอะจริงๆ เราก็นั่งสวดไปท่องไปบทที่เราสวดได้เราก็สวดเรื่อยไป ท่านบอกว่าให้สวดมนต์ไว้อย่าไปเอาออกให้หนักถึงไว้ พระที่สร้างตั้ง ๘๔,๐๐๐ องค์ รุ่นนั้นท่านไม่ได้บอกเราพอออกพรรษาปุ๊บ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านแจกจึงได้มาองค์หนึ่ง

หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านพูดว่า ไม่ใช่ธรรมดาณะ หลวงพ่อใส่ที่ให้มานอนอยู่ที่โบสถ์ คือพระอาจจะมิจิกิจฉา (ความสงสัย) ว่าทำไมให้พระมานอนเฝ้าโบสถ์ บางคนก็อาจสงสัย อาจจะพูด หลวงพ่อสดจึงพูดว่าไม่ธรรมดาที่มานอนอยู่เนี่ยะ มานอนทำวิชชาสร้างพระรุ่นแรก ปีที่หลวงพ่อพูดเกี่ยวกับหลวงพ่อใส่นี้ ปี พ.ศ.๒๔๙๓ เพื่อให้พระทั้งหลาย

เข้าใจว่าทำไมมาอยู่ในโบสถ์เพราะพระทั้งหลายเขาอยู่กุฏิกัน หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านให้มาช่วยทำวิชา ช่วยงานท่าน

หลวงพ่овัดปากน้ำท่านคัดแต่ระดับที่ได้จริงๆ มาทำวิชามีพระอาจารย์อยู่ ๑๐ กว่ารูปที่ท่านในสมัยนั้น ที่อาตมายังพอจำได้ เพราะนั่งด้วยกัน มีหลวงพ่อเจียบ แต่เขาเรียกว่า หลวงพ่อกาทัสสะอยู่วัดวิเวกคลอง ๑๖ ที่คนเรียกว่าหลวงพ่อเจียบ เพราะท่านเจียบจริงๆ ไม่พูดกับใครและมี ๑๑ นิ้ว เขาเลยเรียก “เอกาทัสสะ” แล้วก็มีหลวงพ่อบาบ ไปอยู่สงขลา (มรณภาพแล้ว) หลวงพ่อบาบอยู่สิงห์บุรี หลวงพ่อสมบุญอยู่วัดเขาพระ ตอนนี้มีมรณภาพแล้ว

อาตมาเองก็รู้จักใครไม่มาก แม้ตอนนั้นพระจะมากแต่ก็ไม่ได้สนิทสนมคุ้นกับใคร ไปฉันแล้วก็กลับมาอยู่ในโบสถ์ ในโรงงานทำวิชาจะมีแม่ชีนั่ง ส่วนพระจะมีโบสถ์เล็กๆ เป็นโรงงานอีกที่ อยู่ติดกับกุฏิของหลวงพ่овัดปากน้ำ

ในส่วนของแม่ชี พระไม่มีสิทธิ์เข้าไป พระก็นั่งกับหลวงพ่อและนั่งที่โบสถ์ เอาพระเข้ามาศูนย์กลางกาย

ท่านก็สอนวิชา คือ ท่านบอกว่า ใจหยุด หยุดให้หนึ่งทำให้ใส ให้หยุดอยู่ที่ศูนย์กลางกายถึงจะเห็นดวงเห็นกายหรือไม่ ก็ต้องให้รู้ว่าใจหยุดแผ่บุญแผ่กุศลเราเห็นกายมนุษย์หยาบ ละเอียด ก็แผ่ไป จะแผ่ให้พวกเทวดาก็ต้องเข้าถึงกายทิพย์ มีทั้งหมด ๑๔ กาย

ในวิชาธรรมกายของหลวงพ่อ พระของท่านป้องกันภยันตรายตริกเข้าไปในกาย เดินทุกสี ทุกสาย ทุกกาย ทุกองค์ ในตัวของเรารอบทั้ง ๑๔ กายเป็นสายธาตุ สายธรรม คือ สายธาตุ สายธรรม ทุกกาย หมายถึงกายทั้ง ๑๔ กายไม่ให้ออกนอก เราจะเห็นก็ต่อเมื่อเราได้แล้ว ในละเอียดนั้นทุกคนจะเห็นพร้อมกัน เหมือนดูโทรทัศน์ช่องเดียวกัน สัญญาณเครือข่ายเดียวกัน เหมือนโทรสารตำรวจพูด

ก็รู้กันหมดทั่ววงเป็นเครือข่ายสัญญาณเดียวกันต้องรู้เพราะว่าคนที่นั่งทำวิชชาด้วยกันทุกคน เราไม่ต้องไปพูดต่างคนต่างดู

อย่างคนที่เขียนอาการโรค ก็เขียนวัน เดือน ปีเกิด เป็นโรคอะไร แล้วก็ใส่ตู้ไว้ หลวงพ่อท่านอ่านในใจส่งสัญญาณ นั่งที่ไหนก็รู้แก่โรคตามนั้น คนบ้าก็มาให้หลวงพ่อก้ หลวงพ่อยังเคยไปช่วยหยาบๆ เอายาไปกรอก ช่วยแก้ภายในไม่วาย โรคหยาบมันต้องใช้ของหยาบ อาตมาก็เคยไปช่วยกรอกอยู่ข้างๆ วัด

อาตมาอยู่กับหลวงพ่อใส ปฏิบัติตามอยู่ในโบสถ์หลังเล็กตลอดมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๙๓ แล้วต่อมาพี่ชายก็มาหาที่วัดปากน้ำอยากให้เราสึกไปดูแลยายก็เลยมาราบหลวงพ่อใสที่โบสถ์ ขอลาสึกขาไปช่วยสร้างบ้าน ไปช่วยทำไร่นา ช่วยทำนาหาเลี้ยงยาย หลวงพ่อใสท่านก็ขัดไม่ได้ ท่านก็ว่า “ตื่นแต่ตึก ศึกษาแต่หนุ่ม”

อาตมาก็สึกไปเลี้ยงยาย ก็เสียใจไม่รู้จะทำอย่างไร เราเป็นหนี้บุญคุณเขา เขาให้เราเกิด ได้อยู่บ้าน ได้กินข้าว กินน้ำ เลี้ยงเรามาจนโต พอแม่ตายก็มียายที่เลี้ยง

ลาลึกขาไปตอนเดือน ๑๒ เป็นวันพฤหัสบดี ออกพรรษาแล้วก็สึก หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านลาลึกขาให้ตอนเช้าหลังทำวัตรเช้าเสร็จ ท่านจะอบรมพระ-ชี พอเทศน์จบท่านก็พูด “เฮ้อ..ออกมา” เรียกอาตมาออกมา “จะลาลึกขาก็ออกมา” คนมองกันเป็นตาเดียว เพราะไม่รู้ก็สงสัยว่า เฮ้! หลวงพ่อจะจับสึกหรือเปล่า คือ ปกติแล้วหลวงพ่อก่อนจะไม่สึกให้ใครเลยที่ท่านสึกให้เพราะท่านรู้ โดยเฉพาะหลวงพ่อใสไปอยู่กับท่าน พอหลวงพ่อใสพาเราไปหาท่านบิ๊ ท่านรู้เลยว่าเราจะลาลึก

ท่านให้ศีลให้พรก่อนจะลาลึกขา ให้ท่องอิติปิโส สวากขาโต ส-ปฏิบัติโน ๖ ให้ท่องต่อหน้าท่านเลย ตอนแรกเราประหม่าท่องไม่ได้ท่องไม่จบ ขนาดเคยสวดอยู่ทุกวัน แต่วันนั้นท่องไม่ได้ ท่านก็บอกว่าเอา

ใหม่ ตั้งสติใหม่ มั่นล้น พระก็อยู่เต็มไปหมดไม่มีใคร นอกจากอาตมารูปเดียวที่ลาลึกขา ตอนนั้นอายุ ๒๑ เป็นพระแล้วความจริงใครสักให้ก็ได้ แต่หลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านนัดวันพฤษภดับต่อนเช้าวันครูพอดี เราก็จ่าย ไม่อยากสึกเลย มั่นทั้งล้น น้ำตาไหล ท่านไม่ได้ไปจับจีวรเลยลาลึกขาเสร็จก็ให้ศีล ให้พร

ท่านบอกว่าให้ไปมีโชค มีลาภ ชนะมาร ให้พ้นภัย ให้เจริญในสมบัติ แล้วได้กลับมาบวชใหม่ ให้ได้ดวงตา เห็นธรรม ท่านบอกว่าจะได้กลับมาบวชใหม่และต่อไปจะได้ไปอยู่อีสาน อยู่กับป่าช้า มีของเก่า (โบราณ)

พอเสร็จแล้วพระทั้งหมดก็ขยันโตฯ อัจฉรย์มากตอนที่ไปกราบลาท่าน ตอนนั้นตอนเย็นๆ แล้ว ไม่มีใครอยู่แล้ว หลวงพ่อใส่ท่านพาไปกราบลา ท่านรู้ว่าจะมาลาลึกขา “ต้องได้มาบวชใหม่ ไปอยู่ป่าช้ามีของเก่า” สึกไปแล้วก็ปฏิบัติธรรมอยู่ตลอด แล้วได้มาบวชใหม่ในปี พ.ศ.๒๕๑๙ บวชกับท่านเจ้าประคุณ สมเด็จ (สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า) บวชปุ๊บก็ได้ทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาเลย เพราะว่าเรามีพื้นฐานมาก่อนแล้ว

ของโบราณในเขต
วัดป่าเจริญธรรมกาย

เจ้าคุณสมเด็จท่านก็รู้จัก ท่านก็บอก...อ้าวแล้วหลวงพ่อใส่ให้บวชหรือเปล่า หลวงพ่อใส่ท่านให้บวชอยู่แล้ว ท่านก็เลยรับบวชให้บวชแล้วอาตมาก็ได้ทำงานเลย

พอออกพรรษาอาตมาก็เข้าป่าเลย บำเพ็ญภาวนาทั้ง ๓ เดือนไปนั่งตามชอกเขา ไปขึ้นเขาแล้วต่อมาก็ได้มาอยู่ที่วัด

ป่าเจริญธรรมกายที่ร้อยเอ็ดนี้ เป็นป่าช้าเก่าแล้วก็มีของเก่าอย่างที่หลวงพ่อดำปากน้ำท่านเคยบอกไว้ มีบาตรเก่าใบใหญ่ มีไหใบเก่า มีพระเครื่องเก่าแก่ บาตรเก่านั้นข้างในมีเจดีย์โบราณเล็กๆ ตรงกลางเจดีย์ก็มีพระพุทธรูปองค์เล็กๆ เจดีย์นี้ถอดประกอบสวมเข้าด้วยกันได้ อาตมาก็นึกขึ้นได้ว่า หลวงพ่อดำปากน้ำท่านเคยบอกเราตั้งแต่ลาสิกขาครั้งโน้นแล้วสิ่งที่ท่านพูดไม่ผิดเพี้ยนเลย

หลวงพ่อใส่เองท่านก็เคยมาที่วัดป่าเจริญธรรมกายนี้ มาจำวัดที่นี่ครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะมรณภาพอาตมาไปหาท่าน ท่านก็พูดว่า “กูไม่รู้จะอยู่ไปทำไม” พอไปหาท่านคราวนั้น อาตมาก็ลากลับมาจัดงานที่วัดจัดงานเสร็จวันที่ ๓๑ มกราคม ก็มีโทรเลขมาถึงเลยว่า หลวงพ่อใส่ไปแล้วเราก็รีบเก็บของเสร็จวันนั้นเดินทางตอนกลางคืน ไปทำพิธีเผา

ตอนที่ท่านมรณภาพนั้นท่านนั่งไป นั่งสมาธิไป (อยู่ในท่านั่งสมาธิ) อัฐิของท่านขาว แล้วก็เปื้อนพระธาตุ มีสีเขียวมรกต แล้วก็สีทอง ธาตุกับกระดูกนั้นคนละอย่างกัน กระดูกคือกระดูก ธาตุก็เป็น

ธาตุ ธาตุเขาว่า รวมดิน น้ำ ลม ไฟ
มันจะแข็ง เขียว เหลือง ใส ขาวไม่ใช่
กระดูก เขาเรียกว่าพระธาตุส่วนทั้งหมด
ในเนื้อหนังมังสา จะเป็นธาตุไม่ใช่กระดูก
ธาตุ คือ การรวมเอาดิน น้ำ ลม ไฟ
จากการทำสมาธิของท่าน กลั่นจนมี
ความบริสุทธิ์ คนธรรมดาจะไม่มี เป็น
เผ่าไหม้หมด แต่ธาตุของหลวงพ่อใสก็
มีไม่มากไม่ก้องค์

หลวงพ่ฮ่วน

**ธาตุของนักปฏิบัติธรรมจะไม่ไหม้ จะเหลือมาเป็นธาตุ ของ
พระพุทธรเจ้าเรียกว่า พระบรมสารีริกธาตุ เหลือทั้งองค์เลย**

อาตมาได้เอาพระธาตุของหลวงพ่อใสไปบรรจุไว้ฐานพระบ้าง
เจดีย์บ้างที่วัดปากน้ำ อย่างลูกศิษย์บางคนที่มาเรียนกรรมฐานที่วัดปากน้ำ
บางคนเผาแล้วยังเป็นธาตุเลย ก็เก็บๆ ไว้แล้วบอกลูกหลาน ว่าพ่อ แม่มี
กระดูกเป็นธาตุนะ เขาก็รีบคว้าไปเลย คือ ต้องปฏิบัติและเข้าถึงธรรม

หลวงพ่อพระครูภาวนามงคลที่เราได้ไปสัมภาษณ์นี้ แม้จะมีอายุ
๗๐ ปีแล้ว ท่านยังคงแข็งแรงและที่สำคัญผิวพรรณท่านมีความผ่องใส
ดูสดชื่นเป็นอย่างมาก นอกจากท่านจะเป็นพระนักปฏิบัติตามแนวทาง
ของหลวงพ่อวัดปากน้ำแล้ว ท่านยังเป็นพระนักเผยแผ่และพัฒนา ที่มาก
ด้วยความสามารถทุ่มเททั้งชีวิตจิตใจให้กับงานพระศาสนาโดยแท้จริง
ท่านได้ให้ธรรมะและเปิดใจให้ฟังว่า

การที่เราได้ช่วยพระศาสนามา เรียกว่า คุ่มค่ากับการได้เกิด
มาเป็นมนุษย์ และภูมิใจในผลงานของเราที่ได้ตั้งตนปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมา
ถึงจะอยู่ทางโลกก็ดี ทางพระก็ดี ก็พยายามรักษาตัวไม่ให้ความชั่วเข้ามา
เป็นเพื่อน เรียกว่าจูงกันไปในทางที่ผิด ซึ่งจะเป็นปัญหาของบ้านเมือง

และสังคม ที่จะต้องตามมาแก้ปัญหา คือ เราต้องแก้ปัญหาของเรา เรา
รู้ว่าตัวเราเองแก้ปัญหาได้ดีที่สุดกว่าที่จะไปให้ตำรวจ อัยการ
ผู้พิพากษาแก้

ธรรมะก็คือ ตัวเรา ตัวเรามีหน้าที่รักษาตัวเราเอง ให้เป็นไป
เพื่อประโยชน์ต่อตัวเอง และสังคมทั้งโลกนี้และโลกหน้า หรือที่สุดของ
พระพุทธศาสนา คือ นิพพาน

เพราะฉะนั้นในหลักที่ว่า ตั้งขยัง อนันตัง ก็หมายความว่า
พระนิพพานนั้น อมต เป็นสิ่งไม่รู้ตาย ที่นี้เราทำได้เอง ไม่ต้องให้คนอื่น
ทำให้ เพราะมีอยู่ในตัวเราหมดแล้ว พระไตรปิฎกทั้งหมดมีอยู่ในตัวเรา
เรามาอ่านในตัวเรา ใจจรดศูนย์กลางกายไว้ ดังที่หลวงพ่อดาวกาน้ำ
ท่านบอก เรามีหน้าที่ไปเอาธรรมะ แล้วมีหน้าที่ดูแล้วแก้ไขอะไรถูกผิด
นี่คือหลักของหลวงพ่อดาวกาน้ำ ท่านสอนเน้นๆ มีแต่ธรรมะล้วนๆ

เราก็แก้ไขตัวเรา เพราะเรามีตั้ง ๑๘ กาย กายมนุษย์จนถึง
ธรรมกาย มีทั้งกายหยาบ กายละเอียด เราต้องมองให้เห็นแล้วแก้ไข
ของเราเอง ถ้ามองไม่เห็นก็แก้ไขไม่ถูก ที่แก้ไขถูกทางเรียกว่าเราไม่เห็นตัวเรา
แต่ไปมองที่อื่นตนเองไม่มอง เมื่อมองแต่คนอื่นจะเห็นตนเองได้อย่างไร

การมองตัวเอง การแก้ไขตัวเองนี้เป็นธรรมะที่พระพุทธเจ้ารวม
ถึงหลวงพ่อดาวกาน้ำ ท่านพยายามชี้แผนที่ให้ไป หลวงพ่อท่านบอกว่า
หยุดเป็นตัวสำเร็จ ไม่ต้องพูดอะไรมาก จะมิดหรือส่วงไม่ต้องพูดมาก
ให้หยุดเป็นชะกอนแล้วเดี๋ยวค่อยว่ากัน เนี่ย...คำพูดสั้นๆ แต่สำคัญโดย
มากจะทำกันไม่ได้ เพราะเรายังไม่หยุด ไปข้างนอกก็เลยไปวนวาย ไป
แก้ปัญหาภายนอก ถ้าทุกคนแก้กันที่ตัวเองจริงๆ โลกเราจะมีแต่ความ
สุข มีอะไรก็แบ่งกันกิน แบ่งกันอยู่ ไม่ต้องทะเลาะเบาะแว้งกัน โลกก็จะ
มีแต่ความสุขตลอดไป